

உத்தேச அரசியல் யாப்பு தொடர்பிலான இடைக்கால அறிக்கையும் தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனத்தின் அரசியல் அபிலாசைகளும்

Kanneraj A.¹⁰²

ஆய்வுச் சுருக்கம்

புதிய அரசியலமைப்புத் தொடர்பான கலந்துரையாடல்கள் சமகாலச் சூழலில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் புதிய யாப்புத் தொடர்பிலான தமிழ்ச் சிறுபான்மையினரின் அபிலாசைகள் எவை? அவற்றை உத்தேச யாப்பில் உள்ளடக்குவதற்கான யதார்த்த சூழல் உள்ளதா? என்பதனை அறிந்து கொள்வது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும். இவ்வாய்வானது பண்புசார் ஆய்வு முறையியல் அணுகுமுறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இப்பண்புசார் தகவல்கள் இரண்டாம் நிலைத் தரவு மூலங்களில் இருந்து பெறப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள், நூல்கள், ஆய்வு அறிக்கைகள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் மூலம் பெறப்பட்டுள்ளன. மேற்குறித்த இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள், பிரசுரிக்கப்பட்ட புத்தகங்கள் மற்றும் கணனி வலைத் தளங்களில் இருந்தும் பெறப்பட்டுள்ளன. ஏன் அரசியல் யாப்பு மாற்றப்பட வேண்டும்? எனும் வினாவினை எழுப்புவோமானால், நடைமுறையில் இருக்கும் அரசியல் யாப்பில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகள் எனக் கூறமுடியும். குறிப்பாக நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறைமை, விகிதாசாரத் தேர்தல் முறைமை, இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்பனவற்றைக் குறிப்பிட முடியும். எவ்வாறாயினும், தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களுடன் தொடர்பான விடயங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிட முடியும். அவையாவன: அரசின் தன்மை (ஒற்றையாட்சியா அல்லது சமஷ்டி ஆட்சியா), பௌத்த மதத்தின் மேலாண்மை, அதிகாரப் பரவலாக்கம், அரசாங்கத்தின் தன்மை மற்றும் ஜனாதிபதித்துவ முறைமை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களின் பிரதான அபிலாசையான சமஷ்டி அல்லது அதற்குச் சமமாகப் பிராந்தியங்களின் ஒன்றியம் என்பதாகும். ஆயினும், ஒற்றையாட்சிக்கு மாற்றீடான ஒரு பதத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான நிலைமையையே அவதானிக்க முடியும். எனவே, ஒற்றையாட்சி அல்லது சமஷ்டி என்பதனை நேரடியாகக் குறிப்பிடுவதைத் தவிர்க்கின்றனர். பௌத்த மதத்தின் முதன்மை தொடர்பில் நோக்குவோமாயின், வெளிப்படையாகப் பௌத்த மதத்திற்கும், மறைமுகமாக ஏனைய மதங்களைப் பாதுகாக்கின்ற ஏற்பாட்டையும் அதாவது தற்போதைய யாப்பில் உள்ளதைப் போன்று ஏற்படுத்த முயற்சிக்கப்படப் போகின்றது. அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலைப் பொறுத்தவரை, தற்போதைய யாப்பில் உள்ள 13ஆம் திருத்தத்திற்கு அப்பால் செல்ல முயற்சிக்கவில்லை. ஆயினும், சர்ச்சைக்குரிய விடயங்களாகவிருந்த ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படும் அதேவேளை, காணி மற்றும் பொலிஸ் அதிகாரங்கள் அத்தகைய அரசாங்கத்தின் கீழ்க் கொண்டுவரப்படுவதையே முயற்சிக்கின்றனர். ஆயினும், இரண்டாம் மன்றத்தின் ஊடாக மாகாண சபைகளுக்கான பாதுகாப்பை வழங்க முயற்சிக்கப்படுவதைக் காணலாம். நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறைமை தொடர்பில், தமிழ் மக்கள் ஜனாதிபதியிடம் உள்ள நிறைவேற்று அதிகாரம் குறைக்கப்படுவதை எதிர்பார்க்கின்றனர். மேலும் ஜனாதிபதித்துவ தேர்வு முறைமையில் உள்ள சாதக அம்சத்தினை நிராகரிக்கவில்லை. எனினும் பெயரளவிலான ஜனாதிபதித்துவ முறைமையும் அதனுடன் பிரதமர் தலைமையிலான பாராளுமன்ற அரசாங்க முறைமையையுமே ஏற்படுத்த முயற்சிக்கின்றனர். மேற்கூறப்பட்ட கலந்துரையாடலின் அடிப்படையில் நடைமுறையில் உள்ள அரசியல் யாப்பைப் புதியதோர் தோலினால் போர்த்தி, புதிய யாப்பாகக் கொண்டுவர முயற்சிக்கப்படுகின்றது.

பிரதான சொற்கள்: உத்தேச அரசியல் யாப்பு தொடர்பிலான இடைக்கால அறிக்கை, தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனம், அரசியல் அபிலாசைகள்

அறிமுகம்:

இலங்கையில் சுதந்திரத்தின் பின்னர் இரு குடியரசு யாப்புக்கள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் 1972இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதலாம் குடியரசு யாப்புடன் பிரித்தானிய காலனித்துவத்தின் தொடர்ச்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. இதனால், இலங்கை குடியரசானது. அத்துடன் சுதந்திரமானதாகவும், இறையாண்மை மிக்கதானதாகவும், சுயாதீனமானதுமாகக் கருதப்பட்டது. இந்தயாப்பு பௌத்த சமயத்திற்கு நடைமுறையிலும், யாப்பு ரீதியிலும் முன்னுரிமை வழங்கியது. அத்துடன், சிங்களம் அரசு கரும மொழி என்பதும் அரசியலமைப்பில் கொண்டு வரப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து 1977இல் இரண்டாம் குடியரசு யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்தயாப்பு நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறைமையை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தது. இன்றுவரை 19 திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவற்றில், 6ஆம், 13ஆம், 17ஆம் மற்றும் 18 திருத்தங்கள் அரசியல் முக்கியத்துவத்தினைப் பெறுகின்றன.

To whom correspondence should be addressed: a.kanneraj@yahoo.com

¹⁰² Senior Lecturer, Department of Social Sciences, Eastern University of Sri Lanka.

2000ஆம் ஆண்டில், புதிய அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆயினும், பல்வேறு காரணங்களினால் அம்முயற்சி தடைப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து 2015ஆம் ஆண்டு ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து புதிய அரசியல் அமைப்பினை இயற்றும் பணிகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இரண்டாம் குடியரசு யாப்பு நாட்டு மக்களின் தேவைகள் மற்றும் அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. எனவே, இதனை மாற்ற வேண்டும் என்னும் கருத்து ஒருமைப்பாடு ஏற்பட்டு, புதிய உத்தேச யாப்பினை வரைவதற்கான ஏற்பாடுகள் தற்போது அதிகாரத்தில் உள்ள தேசிய அரசாங்கத்தினால் தொடங்கப்பட்டன. ஆயினும், இப்பணியானது பல சவால்களைக் கொண்டதாக நடைமுறையில் காணப்படுகின்றது.

சமகாலச் சூழலில் உத்தேச அரசியல் யாப்புத் தொடர்பில் தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகள் தொடர்பான கருத்தாடல்கள் பரவலாக இடம்பெற்றுவருகின்றன. ஒருபுறம், தமிழர் அரசியல் எதிர்பார்க்கைகள் நிறைவேற்றப்படும் எனவும், மறுபுறம், தமிழர் திரும்பவும் ஒருமுறை ஏமாற்றப்படுவர் எனவும் இக்கருத்தாடல்கள் கட்டியம் கூறுகின்றன. இந்தச் சூழலில் உண்மையில் சிறுபான்மையினரான தமிழ் மக்கள் தமது அரசியல் அபிலாசைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான யதார்த்தச் சூழல் உள்ளதா? என்பது ஆராயப்பட வேண்டியதொரு அம்சமாகும்.

உண்மையில் உத்தேச அரசியல் யாப்புத் தொடர்பில், பரந்தளவில் மக்களின் கருத்துக்கள் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டமை, யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட இழப்பினை ஈடுசெய்வதற்கான ஓர் இறுதித் தீர்வு ஆகிய அம்சங்கள் தமிழ் மக்களின் உத்தேச யாப்புத் தொடர்பிலான எதிர்பார்க்கையினை அதிகரித்திருந்தது. ஆயினும், யதார்த்தச் சூழல் அதற்கு மாறானதாகவே அமைந்துள்ளது.

அரசியல் கைதிகளின் விடுதலை, ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட மக்களின் நிலங்கள் மீள்கையளிக்கப்படாமை மற்றும் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் பிரச்சினைகள் முதலானவை தொடர்கதையாக உள்ளன. இது தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகள் தொடர்பிலான சரியான புரிதல்கள், இன்னும் பெரும்பான்மை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை என்பதற்கான சான்றுகளாகச் சுட்டி நிற்கின்றன. இந்நிலைமையில் உத்தேச அரசியல் யாப்பு என்பது பெரும்பான்மை இனம் தாம் எதிர்கொண்ட அரசியல் மோதல்களுக்கும், அரசியல் எதிர்பார்க்கைகளுக்குமான ஒரு தீர்வாக அமையுமே அன்றி, தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனத்தின் எதிர்பார்க்கையினைப் பூர்த்திசெய்வதாக அமையப் போவதில்லை. இப்பின்னணியில் உத்தேச அரசியல் யாப்பு தமிழர் தம் அபிலாசைகளை நிறைவேற்றுவதாக அமையுமா? அன்றில் வெறுமனே எதிர்பார்ப்புகள் நிராகரிக்கப்பட்ட இன்னுமோர் அரசியல் யாப்பு மாற்றீடாக அமையுமா? என்பதை ஆராய்வதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வுப் பிரச்சினை:

ஒரு நாட்டின் அரசியல் யாப்பு அந்நாட்டு மக்களின் அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைதல் வேண்டும். ஆயினும், இலங்கை ஒரு சமாதானமான இனத்துவப் பரம்பல் அற்ற ஒரு பன்மைத்துவ நாடு. தவிர, உள்நாட்டு யுத்தம் வெற்றி, தோல்வியுடன் முடிவடைந்த தொரு நிலைமை. இத்தகைய பின்புலங்களின் மத்தியில், உள்நாட்டு மக்களின் முரண்பாடான அபிலாசைகளின் மத்தியில் தத்தமது இனத்தின் விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பிரதிபலிப்பதாக உத்தேச அரசியல் யாப்புப் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென ஒவ்வொரு இத்தவரும் எண்ணுகின்றனர். இத்தகைய ஒன்றையொன்று முரண்பட்ட எதிர்பார்ப்பின் மத்தியில் தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களின் உத்தேச யாப்புத் தொடர்பான எதிர்பார்க்கை என்ன? அது நடைமுறையில் சாத்தியமா? என்பதை ஆய்வுப் பிரச்சினையாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

அத்துடன், நாட்டு மக்கள் சகலரினதும் ஒத்துழைப்பினைக் குறித்த அரசியல் யாப்புத் தொடர்பில் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமா? குறித்த உத்தேச அரசியல் யாப்பை நிறைவேற்ற தேசிய அரசாங்கம்

எத்தகைய தந்திரோபாயங்களைக் கையாள முனையும்? உத்தேச அரசியல் யாப்பை நிறைவேற்றுவதற்காக மறைமுகமாக ஏதேனும் வெளித்தரப்பாரின் அழுத்தங்கள் உள்ளனவா? என்பன தொடர்பான விடயங்களையும் ஆய்விற்கு உட்படுத்துவது அவசியமானதாகும்.

ஆய்வு முறையியல்:

இவ்வாய்வானது பண்புசார் ஆய்வு முறையியல் அணுகுமுறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இப்பண்புசார் தகவல்கள் இரண்டாம் நிலைத் தரவு மூலங்களில் இருந்து பெறப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள், நூல்கள், ஆய்வு அறிக்கைகள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் மூலம் பெறப்பட்டுள்ளன. மேற்குறித்த இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள், பிரசுரிக்கப்பட்ட புத்தகங்கள் மற்றும் கணனி வலைத் தளங்களில் இருந்தும் பெறப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் முக்கியத்துவம்:

புதிய அரசியலமைப்புத் தொடர்பான கலந்துரையாடல்கள் சமகாலச் சூழலில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சிறுபான்மை மக்கள் மத்தியில் சில அரசியல் கட்சிகளின் கருத்துக்கள் யதார்த்த நிலைக்கு அப்பால் சென்று, சிறுபான்மை மக்களை ஓர் அரசியல் கொந்தளிப்பிற்குள் தள்ளிவிடுகின்ற செயற்பாட்டை மேற்கொள்வதாக அமைவதனைக் காணமுடிகின்றது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் புதிய யாப்புத் தொடர்பில், தமிழ்ச் சிறுபான்மையினரின் ஊத்தேச யாப்புத் தொடர்பில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டிய அபிலாசைகள் எவை? அவற்றை உத்தேச யாப்பில் உள்ளடக்குவதற்கான யதார்த்த சூழல் உள்ளதா? என்பது தொடர்பில் ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியதாகும்.

ஆய்வின் வரையறை:

இலங்கையில் தமிழர், முஸ்லீம்கள் மற்றும் மலையகத் தமிழர் முதலியோர் சிறுபான்மை இனங்களாக வாழ்கின்ற போதிலும் இவ்வாய்வானது தமிழர் பார்வையில் உத்தேச அரசியல் யாப்பு தொடர்பில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துகின்றது.

கலந்துரையாடலும் ஆய்வின் முடிவும்:

ஏன் அரசியல் யாப்பு மாற்றப்பட வேண்டும்? என்னும் வினா எழுப்பப்படுமாயின், நடைமுறையில் இருக்கும் அரசியல் யாப்பில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகள் எனக் கூறமுடியும். அவ்வாறாயின், குறைபாடுகளாவன: நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறைமை, விகிதாசாரத் தேர்தல் முறைமை, குறைபாடுகளுடனான அதிகாரப் பரவலாக்கம் எனப் பொதுப்படையாகக் கூறமுடியும். இதனடிப்படையில், குறிப்பாகத் தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களுடன் தொடர்பான விடயங்களாக, நடைமுறையில் உள்ள அரசியல் யாப்பில் உள்ள குறைபாடுகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூற முடியும். அவையாவன: அரசின் தன்மை (ஒற்றையாட்சி), பௌத்த மதத்தின் மேலாண்மை, பதின்மூன்றாம் திருத்தத்தின் மூலம் வழங்கப்பட்ட அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பிலான திருப்திகரமின்மை, நிறைவேற்று ஜனாதிபதிக்குள்ள அதிகாரம், அரசாங்கத்தின் தன்மை முதலானவை (யுடிநசயஅல.ளுஇ 2014).

மேற்குறித்த சிறுபான்மைத் தமிழ் மக்களுடன் தொடர்பான மேற்குறித்த விடயங்களை உத்தேச அரசியல் யாப்பில் எவ்வாறு கையாளப் போகின்றனர்? அந்தவகையில், அரசின் தன்மை தொடர்பில் நோக்குவோமாயின், நடைமுறையில் இருக்கின்ற அரசியல் யாப்பில் குறிப்பிடப்படுகின்ற ஒற்றையாட்சி தொடர்பில் சிறுபான்மைத் தமிழ் மக்கள் அச்சம் அடைகின்றனர். காரணம், நாட்டில் இடம் பெற்ற இனமுரண்பாட்டிற்கும், அதனால் ஏற்பட்ட பேரழிவிற்கும் ஒற்றையாட்சி என்பதே அடிப்படையான காரணங்களில் ஒன்று என நம்புவதாகும். எனவே, எதிர்காலத்திலும் இந்த ஒற்றையாட்சி என்பதனுடாகத் தாம் நசுக்கப்படக் கூடும் என்பதால், உத்தேச யாப்பில் ஒற்றையாட்சி என்பது இடம்பெறின், அது தமது சுயநிர்ணய உரிமைக்கான அச்சுறுத்தலாகும் என்பதே தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களின் எதிர்பார்க்கையாகும்.

ஆயினும், இந் நாட்டில் பெரும்பான்மையினராக வாழும் சிங்கள மக்கள், ஒற்றையாட்சிக்கு மாறான சமீபி என்பதனைத் தமது நாட்டைப் பிரிப்பதற்கான ஒரு செயற்பாடாகவே நோக்குகின்றனர் (குநசயெனெழி ௫. 2016). இந்த நிலையில், அரசின் தன்மை ஒற்றையாட்சியா? அல்லது சமீபி ஆட்சியா? என்பது தொடர்பில் ஒரு முரண்பட்ட நிலைமை தோன்றுவதை அவதானிக்க முடியும். இங்கு முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா குமாரதுங்கவினால் முன்வைக்கப்பட்ட நகல் அரசியல் திட்டத்தில், அரசின் தன்மை என்பது பிராந்தியங்களின் ஒன்றியம் என்னும் பதம் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. அதேவேளை, தற்போது உத்தேச யாப்பு தொடர்பில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள இடைக்கால அறிக்கையில், ஒருமித்த நாடு (பிரிக்கப்படாத மற்றும் பிரிக்கப்பட முடியாத நாடு) எனக் குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும் (இலங்கை அரசியலமைப்புச் சபை. 2017).

இங்கு தெளிவாகின்ற விடயம் யாதெனில், ஒற்றையாட்சிக்குச் சமாந்தரமான ஒரு பதமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மாறாக, சமீபிக்குச் சமாந்தரமான பதத்தினைப் பயன்படுத்தவில்லை. அதேவேளை, நேரடியாக ஒற்றையாட்சி என்பதனைக் குறிப்பிடுவதையும் தவிர்க்கின்றனர். இங்கு முக்கிய விடயம் யாதெனில், மக்களின் கருத்துக்களைப் பெற்று, மக்களின் விருப்பின் அடிப்படையிலேயே உத்தேச யாப்பு தயாரிக்கப்படும் என உறுதியளிக்கப்பட்டிருப்பதுமாகும். இங்கு, சிங்களப் பெரும்பான்மை மக்களுக்கும் தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களுக்கும் இடையே எவ்வாறு ஒருமித்த கருத்து ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவது என்பதாகும். இடைக்கால அறிக்கையின் அடிப்படையில், உத்தேச யாப்பின் போக்கு, ஒற்றையாட்சிக்கு அப்பால் பிராந்தியங்களின் ஒன்றியம் என்பதற்குச் செல்லத் தயங்குவதைக் காணலாம். இங்கு அரசின் தன்மை தொடர்பில் சிங்கள மக்களைத் திருப்திப்படுத்த முயற்சிக்கின்றனர். அதேவேளை, தமிழ் மக்களை ஏமாற்ற எத்தனிக்கின்றனர் என்பதனையே அவதானிக்க முடிகின்றது. இந்நிலைமை நடைமுறையில் இருக்கின்ற யாப்பில், அரசின் தன்மை தொடர்பில் உள்ள விடயங்களைப் பிரதியீடு செய்ய முற்படுவதையே அவதானிக்க முடிகின்றது. ஆயினும், உத்தேச யாப்பு தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்கின்ற வகையில் அமைய வேண்டுமாயின், இடைக்கால அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ள விடயங்களுக்கு அப்பால் செல்லவேண்டும். அதேவேளை, அவ்வேற்பாடு பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். இது சாத்தியமானதா?

பெளத்த மதத்தின் மேலாண்மை தொடர்பில் நோக்குவோமாயின், தற்போது நடைமுறையில் உள்ள இரண்டாம் குடியரசு யாப்பில், பெளத்த மதத்திற்கு முதன்மைத் தானம் வழங்கப்பட வேண்டும். அதேவேளை, பெளத்த சாசனத்தைப் பாதுகாத்தலும், பேணி வளர்த்தலும் அரசின் கடமையாக இருத்தல் வேண்டும். அதேவேளை, 10ஆம் அத்தியாயம் 14(1) (2) உறுப்புரைகளில் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளை எல்லா மதங்களுக்கும் காப்புறுதி செய்தலும் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது(இலங்கை சனநாயகக் குடியரசின் அரசியலமைப்பு, 1978).

இங்கு அவதானிக்கப்படும் விடயம் யாதெனில், வெளிப்படையாகப் பெளத்த மதத்தையும் மறைமுகமாக ஏனைய மதங்களையும் பாதுகாப்பதை உறுதி செய்கின்ற மறைமுக ஏற்பாட்டையே நடைமுறையில் உள்ள அரசியல் யாப்பு கொண்டுள்ளது. இவ்வேற்பாட்டையே உத்தேச யாப்பிலும் தொடர்வதற்கான முயற்சியை, உத்தேச யாப்புத் தொடர்பிலான இடைக்கால அறிக்கையிலும் உள்வாங்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இங்கு ஏனைய மதங்களின் எதிர்பார்ப்பு, சகல மதங்களிற்கும் சமத்துவமான நிலை அல்லது மதச்சார்பற்ற அரசு என்னும் நிலைப்பாடாகும். ஆயினும், இது சாத்தியமானதா? என்பது இங்கு விவாதத்திற்கு உரியதாகும். உத்தேச அரசியல் யாப்பிலும், மதங்கள் தொடர்பான ஏற்பாடுகள் இரண்டாம் குடியரசு ஏற்பாடுகளைப் பிரதியீடு செய்வதாக அமையுமே தவிர, மாற்றங்கள் இடம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பில்லை.

உத்தேச யாப்புத் தொடர்பில் வெளியிடப்பட்ட இடைக்கால அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பின்னர், இலங்கைக்குப் புதிய அரசியலமைப்போ அல்லது தற்போதுள்ள அரசியல் அமைப்பில் திருத்தங்களோ தேவைப்படவில்லை என மல்வத்து அஸ்கிரிய பீடங்கள் இணைந்து தீர்மானம் எடுத்திருந்தன. இத்தகைய

அழுத்தங்கள் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கும்போது சகல மதங்களிற்கும் வெளிப்படையாகச் சமத்துவ நிலைமை அல்லது மதச் சார்பற்ற அரசு என்னும் ஏற்பாட்டினை உத்தேச யாப்புக் கொண்டிருக்கும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆகவே, தற்போது நடைமுறையில் உள்ள மதம் தொடர்பிலான ஏற்பாடுகளே உத்தேச யாப்பிலும் தொடரும் என்பதனை எதிர்பார்க்க முடியும்.

அடுத்ததாக, இனமுரண்பாட்டிற்குத் தீர்வாக எதிர்பார்க்கப்படும் விடயம் சிறந்த அதிகாரப் பகிர்வு ஏற்பாடாகும். வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்கள் தனித்தனி மாகாணங்களாகவே உத்தேச யாப்பு அங்கீகரிக்கும். இங்கு எந்தவொரு மாகாணசபை அல்லது ஏனைய அதிகார சபை, இலங்கையின் ஆள்புலத்தின் எந்தவொரு பகுதியையும் தனிநாடொன்றாகப் பிரகடனப்படுத்த அல்லது மாகாணங்களை அல்லது அதன் பகுதிகளை இலங்கையிலிருந்து பிரித்து தனியாக்குவதற்கான நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட முடியாது என்பதே உத்தேச யாப்பு தொடர்பிலான இடைக்கால அறிக்கையின் ஏற்பாடாகும்.

தற்போதுள்ள 1978 இரண்டாம் குடியரசு யாப்பில், 13வது சீர்திருத்தத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட மாகாணசபைகளுக்கான அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பான ஏற்பாடுகளை அதிகரிக்கும் படியும், மாறாக மட்டுப்படுத்தும் படியும் இருவேறு வாதப்பிரதிவாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இங்கு அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பில் உலக ரீதியான போக்கு எவ்வாறு உள்ளது என்பதனை நோக்குவோமாயின், இனரீதியான முறுகல் நிலையினைத் தீர்மானிப்பதற்கான ஒரு தீர்வு முறையாக அதிகாரப் பரவலாக்கல் செயற்பாடு அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. இங்கு சமத்துவம், கலாசார உரிமைகள், கல்வியில் சம சந்தர்ப்பம், வேலைவாய்ப்பு, தமது சொந்த விடயங்களைத் தாமே தீர்மானிக்கும் அதிகாரங்களிற்கான கோரிக்கைகளாகவே அதிகாரப் பரவலாக்கல் செயற்பாடு முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

இப்பின்னணியில், 13 ஆவது திருத்தத்தில் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மேலும் மட்டுப்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் குறைவானதாகும். ஆயினும், கடந்த காலத்தில் சர்ச்சைக்குரிய விடயங்களாக இருந்த காணி மற்றும் பொலிஸ் அதிகாரங்களை மத்தியரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு செல்வதற்கான சந்தர்ப்பங்களே காணப்படுகின்றன. அதேவேளை, கடந்த காலத்தில் 13வது திருத்தத்தில் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மீள மத்தியரசாங்கம் தான்தோன்றித் தனமாக மீளப் பெற்றுக்கொள்வதைத் தடுக்கும் பொறிமுறை தொடர்பில் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. மாகாணசபைப் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கும் வகையிலான 2ஆம் மன்றத்தினை உருவாக்க உத்தேச யாப்புத் தொடர்பிலான இடைக்கால அறிக்கையிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

இங்கு முக்கிய விடயம், அதிகாரப் பரவலாக்குதலின் பாதுகாப்பு பொறிமுறை என்பது முன்னேற்றகரமானது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டாலும், சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் எதிர்பார்க்கின்ற தமது விடயங்களைத் தாமே நிறைவேற்றுவதும், வடகிழக்கு இணைப்பும் அசாத்தியமானதாகவே அமையும். ஆகையினால், அதிகாரப் பரவலாக்கல் தொடர்பில் பாரிய முன்னேற்றகரமான அம்சங்கள் எதனையும் உத்தேச யாப்பில் எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஐனாதிபதித் தேர்வு முறைமையும் சிறுபான்மை மக்களுடன் தொடர்பாகப் பார்க்கப்பட வேண்டும். காரணம், நடைமுறையில் உள்ள இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் யாப்பு, ஐனாதிபதித் தேர்வு முறைமையை இலங்கை முழுவதையும் ஒரே தேர்தல் தொகுதியாக கணிக்கப்பட்டே தேர்தல் இடம் பெறுகின்றது. இதனால், ஐனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படும் ஒருவர் சிறுபான்மை மக்களின் ஆதரவினையும் பெற்ற ஒருவராக இருப்பது அவசியமானதாகின்றது. ஆயினும், பெயரளவிலான அதிகாரங்கள் உடையவராகவும், நியமன உறுப்பினராகவும் ஐனாதிபதி முறைமை மாற்றப்படுகின்ற போது, சிறுபான்மையினர் தமது அரசியல் பலத்தினை ஒருவகையில் இழப்பதாகவே அமையும்.

மறுபுறம், பிரதமர் தலைமையிலான பாராளுமன்ற அரசாங்க முறைமை ஏற்படுத்தப்படும்போது, பிரதமர் சிறுபான்மையினரின் ஆதரவு இன்றியும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான நிலைமை உள்ளது. எனவே, ஜனாதிபதி முறைமை மாற்றமும் தமிழ்ச் சிறுபான்மை மக்களது பார்வையில் சாதகமான அம்சமாகக் கொள்ள முடியாது.

இங்கு அரசின் தன்மை, மதம், அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்பன ஏறக்குறைய அதே நிலைமையில் தொடரப்படப்போவதையும், அரசாங்கத்தின் அமைப்பு மாற்றம் புதிய வடிவில் ஏற்படுத்தப்படுவதற்கான வாய்ப்புக்களையே அவதானிக்க முடிகின்றது. இதனடிப்படையில் உத்தேச அரசியல் யாப்பு சிறுபான்மைத் தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாக அமைவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் இல்லை. எவ்வாறாயினும், குறித்த உத்தேச யாப்பு நிறைவேற்றப்படுவதற்கான எத்தகைய சாதகமான அம்சங்கள் காணப்படுகின்றன என்பது தொடர்பில் நோக்குவோமாயின். பாரியளவிலான மக்கள் கருத்தறிந்தமை, மென்போக்குடையதும் தனது ஆட்சிக் காலத்திலேயே தனது அதிகாரத்தினைக் குறைத்துக் கொள்வதற்கு விருப்பமுடையதுமான ஜனாதிபதி பதவி வகிக்கின்றமை, சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி மற்றும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிகள் இணைந்த தேசிய அரசாங்கம் பதவி வகிக்கின்றமை, அரசாங்கத்துடன் மென்போக்கைக் கையாளும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு எதிர்த்தரப்பில் உள்ளமை, கோர யுத்தத்தின் வலியை மக்கள் உணர்ந்துள்ளமை என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். அதேபோல், பாதக அம்சங்களாகக் கூட்டு எதிர்ணியினரின் செயற்பாடு, பெளத்த மத அமைப்புக்களின் எதிர்ப்பு, சமத்துவமற்ற இனப்பரம்பல், உத்தேச அரசியல் யாப்பை நிறைவேற்ற மக்கள் ஆணையினைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் மற்றும் ஒன்றுக் கொன்று முரணான இனத்துவ அரசியல் அபிலாசைகள் என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

முடிவுரை:

அரசியல் யாப்புத் திருத்தத்திற்கான மக்கள் ஆணை, ஜனாதிபதி மற்றும் பாராளுமன்றத் தேர்தலின் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகவும், அதனடிப்படையில் புதிய அரசியல் யாப்பை வரைவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளவும் பட்டிருந்தன. தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனம் தமது அரசியல் அபிலாசைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான ஓர் இறுதிச் சந்தர்ப்பமாக இதனை எதிர்பார்த்திருந்தனர். காரணம், உள்நாட்டு யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட வலியாகும். ஆயினும், தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனம் நடைமுறையில் உள்ள அரசியல் யாப்பில் தாம் பெற்றுக்கொண்ட உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் வேறு ஒரு வடிவில் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமே தவிர, அதற்கு அப்பால் பெற்றுக்கொள்வதற்கான யதார்த்த சூழல் இல்லை. இந்த யதார்த்த சூழலை நியாயப்படுத்துவதற்காக மக்கள் கருத்துக்கணிப்புப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டமை, மற்றும் உத்தேச யாப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு மக்கள் ஆணை பெறப்பட வேண்டும் என்னும் அம்சங்கள் தந்திரோபாயமாகப் பயன்படுத்தப்படப் போகின்றன. எனவே, தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனம் உத்தேச யாப்புத் தொடர்பில் பாரிய எதிர்பார்ப்பினைக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில், அதற்கான சூழ்நிலை இன்னும் கனியவும் இல்லை.

உசாத்துணை நூல் பட்டியல்:

1. இலங்கை அரசியலமைப்புச் சபை. (2017) வழிப்படுத்தும் குழுவின் இடைக்கால அறிக்கை [Online]. Available from: [https://www.colombotelegraph.com/wp-content/uploads /2017/09/Report T_CRR.pdf 10.12.2017]
2. Vivekananda International Foundation. (2017) Sri Lanka new Constitution – a Politico – Legal Challenge, [Online] Available from: [http://www.vifindia.org/article /2016.june/20/ Sri-Lanka-s-new-constitution-a-politico-legal-challenge 08.12.2017]
3. Aberamy.S,(2014) Sri Lankan Minority Rights and Dignity Attitudes of Tamil and Sinhala people towards Minority right post 2009, [Online] Available from: [http: //www. worldpulse.com/en/ community/users/abramy/posts/34257 10.12.2017]